

פרופיל של נאנסת פוטנציאלית:

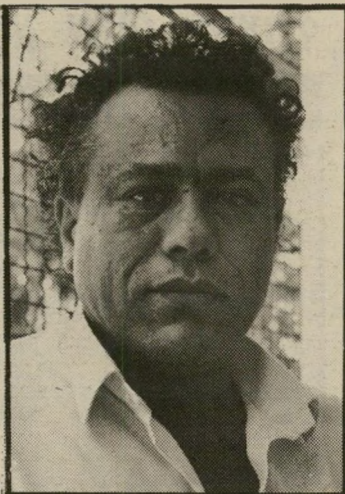
„יש המחפשות סיטואציה של אונס!“

הד"ר יפתח סוכנבר, פסיכיאטר: אין לעשות כל הכללה שהיא לגבי מיקרים שבהם מתבצע אונס. לכל מיקרה אונס יש דינמיקה משל עצמו, ולכן כל מיקרה צריך שיהיה מנותח לגופו של עניין. לא ניתן לכי נות פרופיל של נאנסת כפוטנציאל.

יש נשים היכולות לגרום לגירוי מיני אצל הגבר, כשבעצם, באופן לא-מודע, הן מעוניינות נות לגרום לגבר לתסכול מסוים. יש במיקר רה כזה איזשהו ביטוי לרצון לא-מודע אצל האשה לסרס את הגבר.

יש והאשה, הנענית להזמנת גבר זר לביי לוי (לשתיית קפה בדירתו, וכד') רוצה לרעת שהגבר מעוניין בה, עד הסוף. זה מחזק אצלה את הערכה העצמית, ומספק את הצורך שלה בקבלה. אך למעשה אין הבחורה מעוניינת מסיבה כלשהי (סובייקטיבית או אובייקטיבית) בקיום מגע מיני. נשים אלה מתעללות מות מתוצאות היכולות להיגרם כתוצאה ממפגש שכזה עם גבר זר.

יש נשים שבשל החלק הנרקסי באישיותן וקוקות להרגיש אהורות, נחשקות. הרבה פע-

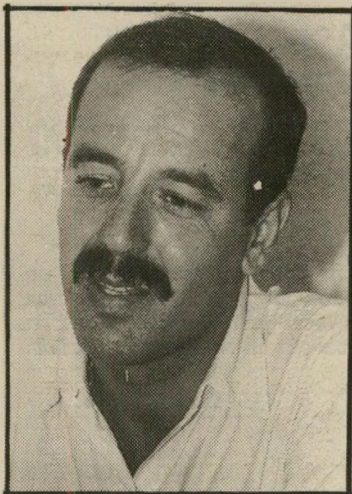
פסיכיאטר סוכנבר
האם היא רצח?

רות שלא באופן פורמלי. הנאנסת תופסת, לאחר מעשה, כי בעצם היענותה להזמנת הגבר היא יצרה מצב היכול להביא לאונס.

● תחושת-האשמה אצל חלק מהנאנסות עולה בעיקבות תחושת-הבושה העמוקה מעצם היותן קורבן. עצם הדיכוי שאדם סופג יוצר אצלו בושה, לכן מתלווה לכך תחושת-האשמה. ● יכול להיות מצב שבו, באופן לא-מודע,

אונס

האש, יודעים על מיקרים שבהם ניסתה אשה להפליל גבר באונס מסיבות רבות ושונות.

אליעזר קובר
עודד פעם מרמפ

בשנה האחרונה התפרסם מישחק רולטת הכביש בין ילדי בית-ספר. הילדים קופצים לכביש לפני מכונת עוברת, ומשתדלים להתקרב אליה ככל האפשר מבלי להיפגע.

נשים, ובעיקר נערות, משחקות לפעמים מישחק דומה של רולטת-אונס. הן מתגרות בגורל, מתלוות לגברים זרים שהכירו זה עתה בדיסקוטק או בפאב, מתגפפות איתם, רוקדות. וכאשר מגיע רגע-האמת, הן מנסות לחזור הביתה בשלום. לא תמיד זה מצליח. מדינת-ישראל מגינה מאוד על האשה. בגי-

ויי ושנה לוי, צעירה מעירית-פיתוח בר רום, הגיעה לתל-אביב, השתכנה בדיירת סטורנטים ליד האוניברסיטה והתחילה לאסוף חברים תל-אביביים. למרות שהיא עצימה היתה כבר בסוף שנות ה-20 שלה, יצאה באחד הערבים עם חייל, שהוא צעיר ממנה בשנים רבות. הערב נגמר במיטתה, אבל הדי חייל אמר לה בסוף הערב כמה מילים מעליבות. כות. שושנה הרגישה את עצמה נעלבת ומכרה זה. למרות שהיה ברור לה שכל מה שקרה במיטה היה מרצונה החופשי, היא התקשרה עם המרכז לנאנסות. שפוט לא היה לה מישוה אחר בתל-אביב כדי לשפוך לפניו את ליבה. אחרי שיחה מלכא-לכב, הפך מישגל הדי לילה לאונס, ושושנה שוכנעה ללכת ולהתיי-לונן על החייל במיטתה. בחקירת המיטתה התברר לחוקרים כי היתה זו תלונת-שואר. המישפט הפלילי הוגש דווקא נגד שושנה, באשמה של תלונה כוזבת למיטתה.

באמצעות סניגורה, איתן לזק, הודתה שושנה באשמה וביקשה רחמים. השופט שעיקר היה קנס כספי. אין צורך בדימויו רב כדי לתאר כיצד היתה הפרשה הזאת מסיימת אילו היתה שושנה שחקנית מוכשרת יותר, ולולא היו חוקרי-המיטתה מנוסים ומוכשרים. החייל הצעיר היה נעצר, עומד לדין ואולי אף מורשע ונשלח לכלא.

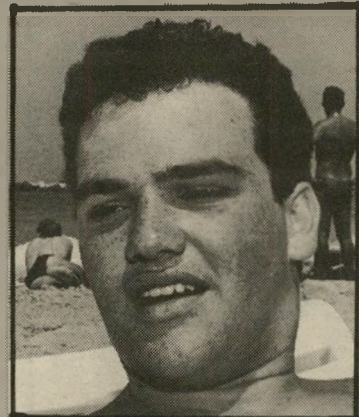
רולטת

אונס

מאז בוטל הצורך בסיוע לעדותה של מתלוננת על אונס, צריך השופט להתיי-לט, ברוב המקרים, מי מהשניים שלפניו דובר אמת — המתלוננת או הנאשם. ומכיוון ששופט הוא רק בן-תמותה, הוא יכול לטעות.

● **שחר גרבר**, בן 27: אם הבחורה היתה מוצאת חן בעיני, הייתי קובע פגישות נוספות. אני בעד מין שזורם טיבעי. אני נגד מין ככפייה.

● **אילן בני-זיו**, בן 19: אהיה מאוכזב, ואבין כי לא פירשתי נכון את הסכמתה, אך אפסיק מייד.

תשובות הגברים היו חסודות כל-כך, שקשה להבין איך בכלל מתקיימים מגעים מיניים לא-רצויים.
● **ליאזן מינסקביץ**, בן 18: אני מכבד בחורות. למרות שאתאכזב וארגיש כי נדפק לי הערב, אפסיק מייד.

● **דנה מזלר**, בת 26: הרי בשביל מה קיימת שפה? בני-אדם מרכיבים. אם אני מסביר רה שאני לא מעוניינת, זהו אונס. אלך להתלונן במיטתה, עם כל אי-הנעימות הכרוכה ברכה. לגברים שאינם מבינים שפה צריך לדי-בר בשפה שאותה הם מבינים. להעניש אותם.

לל התערבות הפמיניסטיות, לא נחקרות כיום המתלוננות על אונס על-ידי גברים. שמן אסור לפירסום, ובדרך כלל הן מעידות ברל-תיים סגורות בבית-המישפט. בתחילת שנות ה-80 חירש השופט חייט כהן הלכה וקבע כי אפשר להאשים גבר גם באינוסה של אשתו. „אשה אינה כשבונית-חרב להיבעל על-ידי מי ששנאו עליה,“ ציטט השופט מדיני-ישראלי. הוא הרשיע את מיטת כהן באונס אשתו, וגזר עליו שלוש שנות-מאסר.

לפני חודשיים התקיים רכישיח על אונס בבית אריאלה בתל-אביב. בין המשתתפים היו הר"ר דן שניט, הר"ר מנחם אמיר ועורכת-הדין נירה לירסקי. האולם היה מלא בקשישים ובנשים בגילים שונים. כאשר סיפרה עורכת-הדין לירסקי מניסיונה כסניגורית על מיקרים שבה נערות הכניסו את עצמן לסכנה ממשית, באו קריאות-כוח מהקהל. נשים צעקו והתלכדו ננו על גישה ה„שבוניסטית“ של עורכת-הדין. אבל הרבה עורכדידין, העומדים בקרי-

רצתה הבחורה בקיומו של מגע מיני, אך בשל עכבות מסוימות, מסיבה כלשהי, לא היר ששה לעצמה להודות בכך במודע, ולכן חשה אשמה.
● יש קבוצה נוספת של נשים, שבאופן לא-מודע מחפשות ליצור סיטואציה של אר-נס, שהוא בעצם חזרה על מעשה של גילוי-ערויות או מעשה-אונס שלא כמיסגרת המיש-פחה, שנעשו בהן בילדותן או בצעירותן.

מים אין הן מודעות לכך שיצרו סיטואציה מומינה. מובן שזה אינו מצדיק את האונס, בכל מצב שהוא.
הרבה פעמים, בהתאם לדינמיקת ההתרחשות של האונס, ניתן ללמוד על החלק שנטל לה הקורבן ביצירת הסיטואציה של האונס. אשר לתחושת האשמה אצל נאנסת לאחר האונס:
● נראה שבאופן לא-מודע חשה הנאנסת כי גם לה היה חלק ביצירת הסיטואציה, למי